

3. Donchenko V. I., Zhamardiy V. O., Shkola O. M., Kabatska O. V., Fomenko V. H. Health-saving Competencies in Physical Education of Students. *Wiadomości Lekarskie*. 2020. Tom LXXIII, nr 1. P. 145–150.

4. Zhamardiy V. O., Donchenko V. I., Yemets A. V., Skrinnik Y. O. Physical Development by Means of Fitness Technologies as One of General Aspects of Student's Health. *Wiadomości Lekarskie*. 2019. Tom LXXII, nr 5 cz II. P. 1074–1078.

ГОТОВНІСТЬ ДО ДІАЛОГІЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ ЯК ВАЖЛИВА ЯКІСТЬ СУЧАСНОГО ФАХІВЦЯ

Жданова-Неділько О. Г.
(Полтава, Україна)

Здатність адаптуватися в сучасному світі, вибудувати гідну кар'єру в тій чи іншій галузі вимагає, окрім інших компетентностей, готовності вибудувати стратегію і тактику взаємодії на рівнях «особистість – особистість», «особистість – група» та «група – група» («організація – організація», якщо йдеться про менеджера – очільника установи).

Під діалогічною компетентністю школярів Л. Галаєвська (2016) пропонує розуміти «готовність вести монолог, діалог, полілог, використовуючи вербальні й невербальні засоби спілкування, знання стратегій ведення конструктивної дискусії, вміння зацікавити аудиторію» [1, с. 18] і зазначає характерні для цієї компетентності вміння: мовленнєві, навчальні, інтелектуальні, організаційні та компенсаційні [1, с. 19]. По відношенню до майбутніх управлінців навчальні уміння, на наш погляд, не втрачають первинної актуальності, але про них варто говорити як про вміння особистісно-професійного саморозвитку, які, з одного боку, стимулюються прагненням до постійних позитивних змін особистості як професіонала в своїй галузі, а з іншого – зумовлюються середовищем перебігу управлінської діяльності, що є постійно змінним і вимагає оперативного поповнення і оновлення своїх знань, умінь, навичок. Всі ж інші так чи інакше бачаться необхідними для діалогічної компетентності фахівця з менеджменту та інших професій сфери «людина – людина».

Варто, на наш погляд, акцентувати увагу на такій специфіці діалогічної взаємодії, як здатність мовця до діалогізованого монологу (необхідна, насамперед, при спілкуванні з великою групою людей). Вона означає постійну орієнтацію на співрозмовника, що має два основних взаємодоповнювальних складники: психологічний і мовленнєвий. Перший з них зумовлює глибоке усвідомлення

суб'єктності слухачів, які набувають для мовця певних рис і якостей, завдяки чому він вибудовує своє мовлення не як стандартне інформування, а саме звертання до певної аудиторії. Другий означає здатність надавати монологічному мовленню формальних ознак діалогу (зорієнтованість на слухачів у просторі, відповідна міміка і пантоміміка, звертання, використання ходу «запитання-відповідь», моделювання думки чи вражень співрозмовника («Багато хто, вочевидь, хотів би поцікавитися, чому ми обговорюємо це питання лише зараз...»)), гумор і т. ін. Такий підхід до спілкування з часом починає сприйматися мовцем як найбільш природний, стаючи з набуттям досвіду все більш ефективним, тож у ході навчання на його напрацювання слід звертати все більшу увагу.

В останні місяці вже досить усталений формат синхронного онлайн-навчання з вагомих причин змінився асинхронним, що створює певні проблеми для розвитку діалогічної компетентності майбутніх фахівців. Тоді як синхронний формат «передбачає для здобувачів освіти швидкий зворотний зв'язок від педагога (можна відразу пояснити ті концепції та поняття, які викликають у слухачів складнощі); організацію групових активностей; розвиток навичок комунікації та колаборації; мотивацію до навчання в процесі спілкування», асинхронний формат вигідно вирізняється «гнучкістю графіка (навчання легко поєднується з роботою та іншими заняттями); можливістю засвоювати навчальний матеріал у власному темпі; доступністю навчальних матеріалів у зручний для здобувача освіти час; розвитком навичок самоорганізації та уміння вчитися» [2, с. 93], але, додамо, при цьому різко знижує можливості формування комунікативних компетенцій.

Тому однією з методичних проблем, що їх має вирішувати викладач, адаптуючи свій предмет до викладання у асинхронному форматі, саме і має бути створення завдань мовленнєво-моделювального типу, побудованих на адаптації інформації до певних умов взаємодії. Корисними є завдання, що сприяють розвитку здатності до переосмислення тих чи інших фактів з різних позицій, добір аргументів на користь чи протипагу певним думкам, надання нейтральним фактам полемічного змісту, переструктурування чи доповнення тексту і т. ін. Окрім того, доречним буде включення запитань, зорієнтованих на виокремлення прийомів діалогізації мовлення, під час аналізу відеофрагментів: адже осмислення чужого мовлення з таких позицій дозволить не лише краще зрозуміти позицію автора, а й сприяє більш глибокому засвоєнню навчального змісту.

Письмові роботи студентів також можуть бути використані як аналітичний матеріал у ході ефективної форми навчальної роботи – взаєморецензування, що містить чимало важливих ресурсів для напрацювання навичок взаємодії.

Список використаних джерел:

1. Галаєвська Л. (2016). Діалогічна компетентність: проблеми та перспективи. [Ел. ресурс]. Режим доступу до дж.: https://lib.iitta.gov.ua/715274/1/%D0%93%D0%B0%D0%BB%D0%B0%D1%94%D0%B2%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0_%D0%94%D1%96%D0%B0%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D1%96%D1%87%D0%BD%D0%B0.pdf
2. Ткаченко Л.В., Хмельницька О.С. (2021). Особливості впровадження дистанційного навчання в освітній процес закладу вищої освіти [Ел. ресурс]. Режим доступу до дж.: http://pedagogy-journal.kpu.zp.ua/archive/2021/75/part_3/20.pdf

**ПРОФЕСІЙНЕ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНЕ СТАВЛЕННЯ
ДО НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ
ЗАКЛАДАХ**

Жукова М. Ю., Міщенко І. В., Шарлай Н. М.
(Полтава, Україна)

Сучасний розвиток медичної науки і практики спрямованні на внесення корективів в підготовку та підвищення кваліфікації медичних працівників із наближенням освіти до міжнародних стандартів. Якщо розглядати погляди стратегічною мети розвитку вищої медичної освіти в країнах світу, то головним являється отримання бажаної якості освіти з визначеними показниками

Під час навчальної діяльності студентів відбувається їх професійне становлення, яке повинне забезпечувати взаємодоповнення всіх інших складових. Ядром у цьому процесі є «мотивація» – спонукання, що викликає активність людини, визначає її спрямованість до мети.

Доречно було б врахувати компетентнісний підхід до формування організації змісту навчання, що являється важливим для підготовки студентів будь-яких спеціальностей. Так, визначення поняття «компетентність» за національним законодавством є динамічна комбінація знань, умінь і практичних навичок, способів мислення, професійних, світоглядних і громадянських якостей, морально-етичних цінностей, котра визначає здатність особи успішно здійснювати професійну та подальшу навчальну діяльність та є результатом навчання на певному рівні вищої освіти Щоб досягти цього, необхідно постійно оновлювати зміст навчальних технологій, потрібна чітка узгодженість навчального матеріалу із проблемами сьогодення. Підбір навчально-методичного забезпечення дисципліни має бути гнучким та направленим на дослідження об'єктів діяльності Підготовка компетентного та конкурентоспроможного фахівця медичної галузі, готового до постійного професійного самовдосконалення та адаптації до стрімких змін сьогодення було та залишається головним завданням вищого